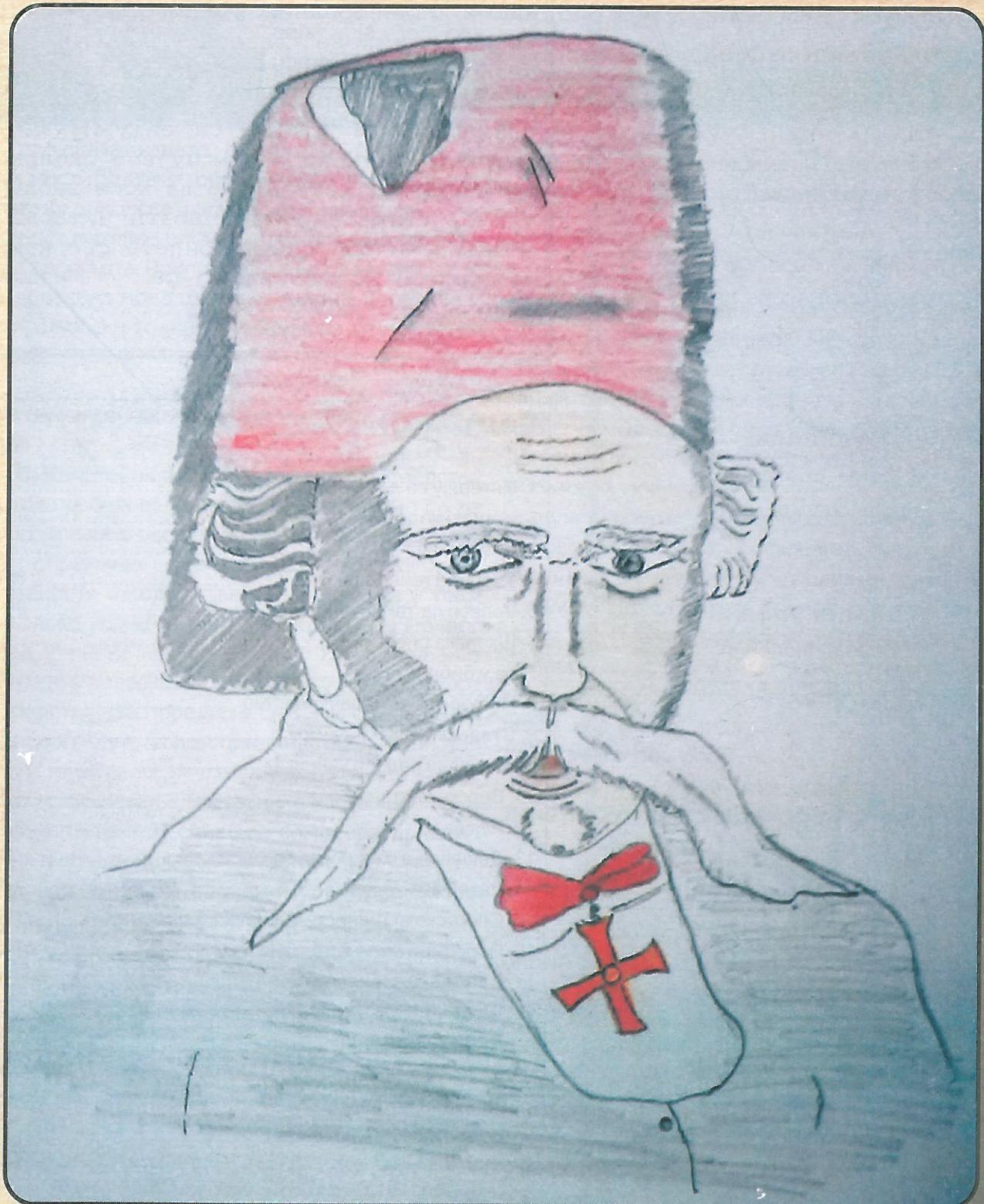

ШКОЛСКО ЗВОНО

Часопис ученика и наставника Основне школе "Вук Караџић" у Житковицу

Број 5, Април 2016.

ШКОЛСКО ЗВОНО

часопис ученика и наставника
ОШ "Вук Караџић" - Житковац

Година 5.

Број 5

април 2016.

Основач и издавач:
ОШ "Вук Караџић" Житковац

Штампа:

Астра прнт

Омладинских бригада бр. 8

тел: ОБО/ 40 96 887

Тираж: 350 примерака

Уредник:

Соња Ђорђевић,

проф. српског језика

Пиковни уредник:

Ивана Мирковић,

проф. ликовне културе

Редакција:

Лазар Петровић V1

Горан Станојковић VI1

Александар Ђорђевић VI2

Снежана Николић VI2

Нађа Спасић VI2

Лука Цветковић VI2

Лука Ристић VI4

Данијела Петровић VII2

Александра Ђорђевић VIII1

ДРАГИ ЧИТАОЦИ,

Већ традиционално пред вас стављамо наш школски лист који ће вам презентовати а неке и подсетити на наш и рад наших ученика. Надамо се да ћете се забавити и да ће свако од вас пронаћи нешто занимљиво у њему. Верујемо да ћете уживати читајући радове наших талентованих ученика и посматрајући њихове ликовне радове, да ћете застати над чланком о нашим ученицима генерације и успесима наших такмичара. И док ми са ентузијазмом улазимо у учионице чим чујемо школско звено, и док настављамо да кроз забаву учимо, остављамо вас, драги читаоци, с нашим часописом да обиђете све наше учионице и упознатаце се с нашим ученицима.

Садржај:

1. Интервју са директором школе	3
2. Наша школа	4
3. Свети Сава	5
4. Ученице генерације.....	6 - 7
5. Успеси са такмичења наших ученика	8 - 9
6. Школска библиотека	10
7. Ја у библиотеци	11
8. Информатика и рачунарство	12
9. Стварамо и такмичимо се	13
10. Ликовни радови ученика	14 - 15
11. Верска настава	16
12. Русија	17
13. Дешавања у нашој школи	18
14. Различити, а исти	19
15. Спортске активности ученика	20
16. Породица ми много значи	21
17. Сећамо се и бележимо	22
18. Шта се дешава у природи	23
19. Била једном једна.....	24
20. Овим радовима смо учествовали на конкурсима и добијали петице	25 - 26
21. Језичка разоткривалица	27

ИНТЕРВЈУ СА ДИРЕКТОРОМ ШКОЛЕ

Пред јама је Дан школе и прослава сто пет година њеног рада. Како оцењујете рад школе у протеклом периоду?

С поносом могу рећи да је ову школску годину обележио читав низ успешно реализованих пројекта, излета, екскурзија, сарадњи са многим институцијама, организацијама и школама.

На почетку школске године уређивали смо унутрашњост матичне школе, издвојених одељења и њихова дворишта. Припремали смо се и сами, те је радно дочекана нова школска година, а касније и почетак школске године у основном образовању одраслих.

На који начин се током протекле године улагало у школу?

С обзиром на то да су финансијска средства која школа добија врло ограничена, трудимо се да њима рационално располажемо и да користећи их, школу опремимо што боље. Што се тиче опремљености школе, највећа инвестиција у току ове школске године била је реновирање мокрог чвора за ученике матичне школе и постављање нове ограде у издвојеном одељењу у Моравцу. Остале средства распоредили смо на обнављање опреме неопходне за извођење наставе. Наши потенцијали ипак леже у улагању у наставни кадар. Стручно усавршавање наставника настављено је и ове године путем посећивања семинара, држања угледних и огледних часова, учествовања у много-бројним пројектима и размени искустава добре праксе са наставницима других школа.

Трудићемо се да и у будућности наставимо са оваквим активностима, уложемо у наш наставни кадар и оплеменимо радни простор наших ученика.

Како бисте оценили сарадњу школе и друштвене средине?

Наша школа је протеклих година успешно сарађивала са многобројним установама и организацијама чија се област деловања у мањој или већој

мери поклапа са радом школе и која је на корист нашим ученицима. И ове године је, већ традиционално, та сарадња настављена. Квалитету рада школе допринели су Центар за социјални рад, Здравствени центар Алексинац, Општинска организација Црвеног крста, Центар за културу и уметност, Локална управа, Каритас, Удружење Ромкиња "Нада"

Алексинац, Канцеларија за младе, Градска библиотека, дечја установа "Лане", основне и средње школе са територије Општине Алексинац и ОШ "Краљ Петар I" из Ниша. За наш успех заслужни су и родитељи ученика који подржавају ученичке акције образовног, хуманитарног и забавног карактера и са наставницима и стручном службом учествују у решавању евентуалних проблема.

На кој начин школа помаже деци из социјално и економски депривираних средина?

Имајући у виду животне околности и потребе наших ученика, наставни кадар се у сарадњи са стручном службом и неким од организација темељно бавио проналажењем начина да изађе у сусрет овим ученицима. Деци из социјално депривиране средине обезбедили смо додатну образовну подршку која ће им помоћи да се лакше укључе у друштво и надоместе почетне неједнаке услове за стицање образовања. Ученици чије су породице материјално угрожене помогнути су школским прибором, уџбеницима и ужином.

Наставни кадар и стручна служба прате редовност доласка ученика у школу, њихов успех и напредовање и уложу много труда у спровођење мера образовне политике која је усмерена на инклузивно образовање.

Како ће бити награђени најбољи ученици?

Велики је број наших ученика који учествују на многобројним такмичењима и враћају се са одличним резултатима. Сваке године најуспешнији ученици који уложу много труда и свог времена бивају награђени и тиме додатно подстакнути на даље ангажовање из изабраних области. Ученици који су остварили пласман на окружно такмичење биће награђени екскурзијом, те ће имати прилику и ове године да отптују са својим друговима и наставницима. У циљу мотивације и као награда за труд и постигнут успех на такмичењима, ученицима ће на Дан школе бити уручене дипломе и књиге.

Реч, две о Вуку

"Језик је хранитељ народа.

Докле год живи језик,
докле га љубимо и поштујемо,
њим говоримо и пишемо,
дотле и живи народ."

Вук Стефановић Карадић

Вук Стефановић Карадић је рођен у Тршићу близу Лознице у породици у којој су деца умирала, па је по народном обичају добио име Вук како му вештице и вукови не би наудили.

Вук је од малена показао наклоност према учењу, те је писање и читање научио код рођака Јевте Савића који је био један од ретких писмених људи у том крају. Школовање је касније наставио у манастиру Трошони, а напослетку је био и Доситејев ђак.

Будући да је оболео, Вук одлази у Беч на лечење где упознаје своју будућу супругу Ану Марију Краус са којом добија много деце, но само су га надживели син Димитрије и кћи Мина. Период проведен у Бечу био је од велике важности и за Вуков рад јер је тамо прво упознао Јернеја Копитара, а затим и многе друге утицајне људе на чији је наговор почeo са сакупљањем дела народне књижевности и раду на граматици. Године 1814. у Бечу излази збирка народних песама коју је он прикупio у народу "Мала простонародна славеносрбска пјеснарица" и први буквар "Писменица сербскога језика по говору простог народа написана". Након 1814, Вук је вредно радио на сакупљању народних умотворина и објавио неколико збирки народних песама, прича, пословица итд., наставио рад на граматици, реформи ћирилице и правопису, објавио два издања "Рјечника", бавио се историографским радом, те на крају превео "Нови завјет". На путу му се нашло много препрека, а једна од њих је и сукоб са црквом јер је митропо-

лит Стратимировић сматрао да српску културу треба изграђивати на језику којим се тада служило у цркви. Њему је Вук изгледао мало учен и слабо дорастао задатку реформе језика. Митрополит је у томе много грешио јер није успео да види оно драгоцено што је Вук доносио својим сталним радом и залагањем.

Покоривши своје противнике, већ више-струко одликован по Европи, Вук умире 1864. године, а његови посмртни остаци пренети су уз велике почасти у порту Саборне црве у Београду поред Доситеја Обрадовића. Данас се Вук са захвалношћу помиње и у његову част, многе српске школе nose његове име.

Лазар Петровић VI

О нашој школи

У Житковцу је 1911. године школа "Вук Карадић" почела са радом као четврогодишња школа. Школа је од 1955. године радила у среској згради где ради и данас као оштогодишња школа. ОШ "Вук Карадић" је организована као установа са седиштем у Житковцу. Осим школе у Житковцу, овој школи припадају и одељења у другим селима: Прћиловица, Торавац, Горње Сухотно, Нозрина, Лужане. Ученици из десетак суседних села похађају наставу овде, али је, нажалост, број ђака у односу на претходне године стањен због општег проблема са наталитетом. Да је школа била бројнија сећа се и Славољуб Тончић, један од наших наставника са најдужим радним стажом. Од њега сто чули и да су наши мате и тате за време Дечије недеље тењали улоге са својим наставницима, те били предавачи, а да су се у најранијем детињству од првог до четвртог разреда с радошћу маскирали и били награђивани за најбољу маску. И данас имато низ забавних активности у школи, па је зато ово место у које се долази без напора.

Нађа Спасић VI2, Снежана Николић VI2

Ќо је био Свети Сава?

Слушајући приче о Светом Сави што од својих родитеља, што од учитеља и својих наставника и читајући о њему, сазнао сам каквог великог човека Србија има у својој историји.

Свети Сава је најмлађи син великог жупана Стефана Немање. Његово право име је Растко. Он је за своје време био један од најобразованијих људи; начитан, учен човек који је пропутовао многе земље, био спреман да решава сукобе од велике важности за тадашњу Србију, просвећивао народ, био хуман.

У знак сећања и захвалности за све сто је Свети Сава урадио за српски народ, сваке године 27. јануара ученици српских школа сложно певају Химну Светом Сави и прослављају овај дан као школску славу.

Горан Станојковић VI1

Дан Светог Саве у нашој школи

У Цркви Светог архангела Гаврила у Житковцу обележен је дан рођења Растка Немањића, 27. јануара. У присуству бројних ученика, директора наше школе, учитељице Срђане Ђурђевић, колачара, наставника, мештана и родитеља, одржана је литургија која је почела у 9 часова. Обележавање Светога Саве наставило се свечаном Академијом у сали Основне школе "Вук Караџић" под називом Ускликнимо с љубављу. Академију су припремили ученици Дечјег хора као и рецитатори наше школе осмог разреда. Помогли су им проф. музичке културе Милан Петковић и проф. српког језика Драгиша Марковић. У холу школе отворена је изложба цртежа ученика наше школе са уводним делом о биографији Саве Немањића коју је припремила проф. ликовне културе Ивана Мирковић с ученицима.

Александра Ђорђевић VIII1

Свети Сава

Свети Сава човек мио
Свemu добром људе је учио,
У школе нас звао,
Културно уздизао и цркве подизао.

Да учимо и имамо знање,
То је за нас велико имање,
Зато њега славимо
И песме му певамо.

Свети, свети Саво,
Најписменија главо,
О пастире наш,
Ти си нама био спас!

Захвални смо Светом Сави,
То је био учитељ прави!
Славе деца школску славу,
Царског сина – Светог Саву.

Andreja Stefanović V1

Ученице генерације

Од прошле школске године, на месту где стоје слике ћака генерације, налазе се две слике. На сликама су ученице Јована Милановић и Сања Петровић. Била је то веома добра и талентована генерација ученика. Многи од њих су учествовали на разним такмичењима, али и у многобројним ваннаставним активностима. Примерним понашањем и добрым успехом оставили су добар пример генерацијама које долазе иза њих. Између заиста добрих и вредних ученика изабране су две ученице које су својим успешима на многобројним такмичењима оствариле завидне резултате и на најбољи начин представљале нашу школу. Оне и сада, у новим школама, марљиво уче. Издрвојиле су мало времена да одговоре на наша питања.

Можеш ли у неколико реченица да предсташавиш себе?

Зовем се Јована Милановић. Рођена сам 2000.г.у Београду, а живим у Моравцу. Основну школу сам завршила у Житковцу. Учествовала сам на многобројним такмичењима, а крајњи резултат је била титула ћака генерације.

Шта за тебе значи бити ћак генерације и какву то одговорност носи?

Бити ћак генерације неописиво је леп осећај, како за мене, тако и за моју породицу. Потребно је много труда, рада, па чак и одрицања и безброј непроспаваних ноћи, али се на крају све то исплати. Ова титула ми је дала самопоуздање и за мене представља признање да сам успела да будем прва међу најбољима.

6

Наравно, то носи одговорност да је у даљем школовању још више оправдам и постигнем што боље резултате.

Коју средњу школу су уписала и какви су твоји планови за будућност?

Уписала сам билингвално одељење природно-математичког смера Алексиначке гимназије и надам се да ћу после тога уписати Електронски факултет.

Колико је твоје залагање у учењу допринело твојом успеху у средњој школи?

Као што сам већ рекла, доста се радило и вежбало, али то ми сада много значи. Много тога ми је већ познато и то ми олакшава учење.

Да ли би средњу школу коју сада похађаш препоручила садашњим ученицима осмог разреда и то чому је она посебна?

Гимназију бих препоручила свакоме које жељан знања и ко је спреман да редовно учи ако жели да постигне запажене резултате. Гимназија је специфична по томе што се у њој стиче опште знање, чини нас зрелијима и одговорнијима

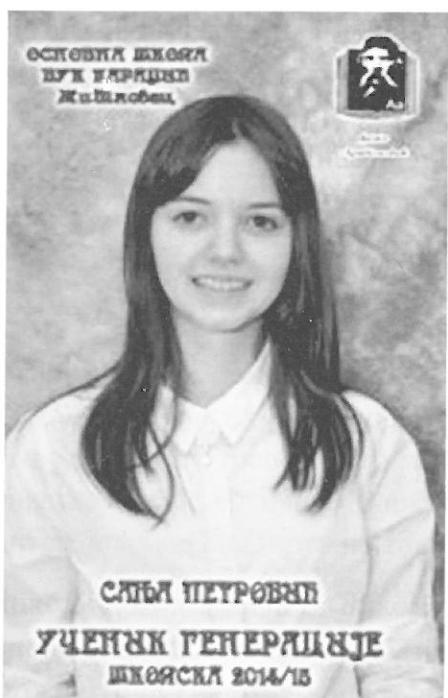
Постоји ли неки занимљив догађај из основне школе који ти је посебно осмишао у сећању?

Кроз осмогодишње школовање учи се и ради непрестано. Петице измамљују осмехе, а слабије оцене чак и по коју сузу. Научи се много тога. Учење је задатак и обавеза, али ја сам у њему нашла задовољство и због тога ћу основну школу памтити као један од најлепших периода у свом животу. Ипак, неки догађаји су оставили најупечатљивији траг у мени. Пласман на Републичко такмичење из књижевности и тренутак када сам постала државни првак из информатике, обележили су моје осмогодишње школовање.

Имаш ли неку поруку за ученике наше школе?

На крају, желим да поручим свим ученицима следеће: Никада немојте да одустанете и будите истрајни у остваривању својих циљева! Верујте у себе и борите се, јер чуда су могућа само ако довољно верујете у њих. Ја сам веровала, борила се и успела.

Можеш ли у неколико реченица да представиш себе?

Су ми врло распрострањена што се може видети по великом броју такмичења на којима сам учествовала током свог основног образовања.

Шта за тебе значи бити ћак генерације и коју што одговорност носи?

За мене је то као награда за свав труда и залагања које сам давала током школовања за учење, као и многобројна такмичења. Осећам одговорност да тако наставим и да у средњој школи своју основну школу презентујем поносно и на најбољи начин.

Коју средњу школу су уписала и какви су твоји планови за будућност?

Уписала сам Медицинску школу "Др Миленко Хаџић" у Нишу, смер фармацеутски техничар, што је и била моја прва жеља. Планирам да наставим у том смеру и упишем факултет, иако имам велико интересовање и за психологију.

Колико је твоје залагање у учењу дойринело усежу у средњој школи?

Радне навике које сам својим залагањем стекла у основној школи биле су ми од велике користи у средњој с обзиром на велики обим градива и захтеве професора, а све знање које

сам понела из основне школе такође ми је било корисно и доста помогло. Посебно ми је помогло знање из српског језика јер сам и ове године на Општинском такмичењу из српског језика освојила прво место.

Да ли би средњу школу коју су уписала препоручила садашњим ученицима осмог разреда?

Медицинску школу бих препоручила сваком љубитељу медицине, биологије, хемије и сл., сваком оном које спреман на много одрицања, рада и дуге сате проведене над књигом. Оно по чему се ова школа истиче, а поготово мој смер је квалитет ученика и њихова амбициозност. Просек мог одељења на полугодишту износио је 4,82 што доста говори о свима нама и нашој жељи за успехом.

Посетио ли неки занимљив догађај из основне школе који ти је посебно осетио у сећању?

Догађај на који ћу се увек с осмехом освртати јесте онај тренутак када сам, након што су мени и мојој наставници енглеског Марији јавили да сам на Републичком такмичењу из енглеског језика освојила друго место, видела пар поносних суза у њеним очима.

Имаши ли неку поруку за ученике наше школе?

Свим ученицима бих пожелела успех у школовању, а посебно осмацима, срећу на пријемном испиту и да упишу оно што заиста желе и воле. Препоручила бих им средње стручне школе јер би користиле без обзира на то да ли желе да упишу факултет или не.

Разговор водила Бранка Виденовић,
наставница српског језика

Успеси наших ученика на такмичењима

Српски језик и књижевност

Емилија Пешић, ученица првог разреда, Анђела Стојановић, ученица другог и Тea Миловановић, ученица четвртог разреда, пласирале су се на републички ниво такмичења **Читалићи**.

На Општинском такмичењу из српског језика значајне резултате су постигли петаци Андрија Живадиновић 1. место, Невена Миленковић (Бранка Видеовић) 2. место (Бранка Виденовић) и Андреја Стефановић 3. место (Соња Ђорђевић). Ово троје ученика остварило је пласман на Окружно такмичење.

Јована Милошевић, ученица седмог разреда освојила је треће место на Општинском такмичењу **Књижевна олимпијада** и друго место на окружном нивоу овог такмичења. Ученицу је за такмичење припремала наставница српског језика Љиљана Богдановић.

Математика

Ученици четвртог разреда Јован Недељковић (Миле Недељковић), Андреја Миленковић (Станиславка Милићевић), Филип Поповић (Александра Јаћимовић), Сара Јаћимовић (Данијела Стефановић) и Мартин Петровић (Данијела Стефановић) освојили су треће место на Општинском такмичењу и пласирали се на Окружно такмичење.

Андрија Живадиновић, ученик петог разреда освојио је на Општинском такмичењу 2. место и пласирао се на Окружно такмичење. Он је учествовао и на математичком такмичењу **Мислиша** где је освојио прво место на Окружном такмичењу и пласирао се на републички ново овог такмичења. Илија Ђорђевић, такође петак, пласирао се на окружни ниво такмичења из математике.

Лука Цветковић, ученик шестог разреда освојио је 1. место на Општинском такмичењу из математике и пласирао се на окружни ниво овог такмичења.

Данијела Момчиловић, ученица седмог разреда, освојила је на Општинском такмичењу из математике 3. место и пласирала се на Окружно такмичење.

Биологија

Ученици петог разреда Андрија Живадиновић, Лазар Станковић, Андреја Стефановић, Јована Младеновић, Емилија Младеновић, шестаци Лука Цветковић, Алекса Стојановић, Стефанија Арсић, Александар Ђорђевић и Матија Матијевић, седмаци Јована Милошевић, Мија Томић и Анђела Милошевић и осмаци Анђела Јанковић и Николета Алексић остварили су пласман на Окружно такмичење из биологије. На Окружном такмичењу је Лука Цветковић заузео друго место, док су Матија Матијевић и Алекса Стојановић заузели треће место. Ову тројицу ученика припремала је Тамара Поповић, наставница биологије.

Ученици петог разреда Андрија Живадиновић и Лазар Станковић освојили су треће место на Општинском, док је Андрија освојио друго, а Лазар треће место на окружном нивоу овог такмичења. Ову двојицу такмичара припремала је наставница биологије Весна Миленовић.

Енглески језик

Анђела Милосављевић и Вељко Маринковић, ученици осмог разреда освојили су на Општинском такмичењу из енглеског језика 3. место, на Окружном такмичењу такође 3. те се пласирали на републички ниво овог такмичења.

Историја

На овогодишњем Општинском такмичењу из историје ученици су постигли следећи успех: Прво место је освојио Андрија Живадиновић, ученик петог разреда; друго место су освојили Милош Милошевић, петак, Теодора Павловић, ученица седмог разреда и Лазар Банковић, ученик осмог разреда, док су треће место заузели Петар Станојковић, ученик петог разреда, Петра Голубовић, ученица седмог, Слађана Марковић и Мартин Банковић, ученици осмог разреда. Сви ученици остварили су пласман на Окружно такмичење из историје.

Ове ученике је за такмичење припремао Зоран Васиљевић, наставник историје.

Хемија

Андрија Златковић, ученик седмог разреда, освојио је прво место на Општинском такмичењу из хемије и пласирао се на окружни ниво такмичења, док су Данијела Момчиловић и Владимир Стојменовић, такође седмаци, освојили треће место на Општинском и пласирали се на Окружно такмичење. Ово троје ученика за такмичење је припремала наставница Сунчица Стевановић.

Сара Ињац, ученица осмог разреда, освојила је на Општиском такмичењу из хемије друго место и пласирала се на окружни ниво такмичења.

Информатика и рачунарство

Андрија Живадиновић, Илија Ђорђевић, Милош Милошевић и Јелена Динић, ученици петог разреда и Мина Милошевић, Нађа Спасић и Емилија Динић, ученице шестог разреда, пласирале се су се на републички ниво такмичења **Дабар**.

Шах

На Општинском такмичењу у шаху ученици наше школе постигли су следећи резултат: Никола Николић, ученик четвртог разреда, Андријана Јовчић и Лука Цветковић, ученици шестог разреда и Александра Ђорђевић, ученица осмог разреда, освојили су прво место.

Вељко Миловановић, ученик петог разреда и Петровић Данијела, ученица седмог разреда освојили су друго место.

Милићевић Матеја, ученик другог разреда, Миловановаћ Наталија, ученица трећег разреда, Спасић Марко, ученик четвртог, и Денић Мирјана, ученица седмог разреда освојили су треће место.

Сви ови ученици остварили су пласман на окружни ниво овог такмичења.

Школска библиотека

Ево по чому је наша школска библиотека посебна

Библиотека наше школе је радо посећено место у коме ученици, сем што могу да позајмиме књиге које су им потребне у настави и ван ње, могу и учествовати у некој од радионица.

Поводом почетка Дечије недеље и Месеца школских библиотекара, у школској библиотеци је организована акција „Препоручи књигу другу“. Циљ акције био је промоција читања и избор најпопуларније књиге по мишљењу наших ученика.

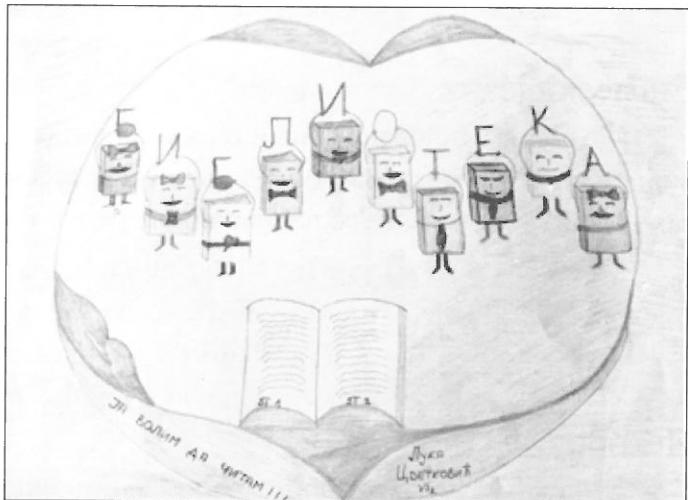
У Месецу школских библиотекара у нашој библиотеци је одржан низ часова са ученицима нижих разреда из Житковца, Моравца и Лужана, том приликом ученици су открили тајне библиотекарства, постали чланови библиотеке, илустровали насловне стране књига и научили како се књиге позајмљују, чувају и чему служе.

Из сарадње библиотекара са наставницима различитих стручних већа произишла су забавна дружења и поучне радионице као што су: обележавање Европског дана страних језика, Дана борбе против насиља над женама или Светског дана Рома.

Током октобра, у сарадњи са наставницима ликовне културе, организован је интерни ликовни конкурс *Избор за лого библиотеке*. Победник конкурса је био Лука Цветковић, ученик одељења VI2 који је награђен књигом.

Ове године је по четврти пут успешно реализован пројекат *Чишалићи* у коме је учествовало 110 ученика - кликераша од којих се двоје пласирало на републички ниво такмичења. Читав пројекат је плод сарадње наше библиотеке са градском библиотеком у Алексинцу, као и библиотекама осталих школа наше општине. У остварењу пројекта активно су учествовали учитељи и наставници српског језика.

Јелена Недељковић, библиотекарка

Занимљивости о библиотекама и књигама

Најстарија и најпродаванија књига је
Библија.

Највећа библиотека на свету је Конгресна библиотека у Вашингтону са око 30 милиона књига.

Књига дужине 3,2м, ширине 2м и тежине 250кг је највећа књига на свету.

Књига димензија 70 микрометара и 100 микрометара најмања је књига на свету и може се читати само уз помоћ електронског микроскопа.

Уколико књигу не вратите 289 година, онда сте оборили рекорд који је постављен када је књига *Биоћрафија једног немачког надбискупа* узета из британске Универзитетске библиотеке и враћена после 288 година.

Александар Ђорђевић VI2,
Лука Цветковић VI2

Ја у библиотеци

Улазим на врата
Овог храма знања,
Обузме ме мир
Као да се сања.

Полице су свуда,
Лавиринти чудни,
Пролазе кроз њих
Људи знања жудни.

Корачам и ја
Кроз свечану тишину,
Истражујем предано
Знања величину.

Осјећам се важном
И поносном само,
Свуд су око мене
Дела славних тамо.

Узимам у руке
Књигу стару, ретку
Осјећам топлину
И свежину неку.

Прочитаћу многе
Књиге и романе,
Све колико може
У мој ум да стане.

А онда ћу сама,
Када будем зрела,
Ово моје знање
Преточити у дела.

Вања Станковић V1

Ја у библиотеци

Седим, читам, учим
И уопште се не мучим.
За мене то је задовољство право,
Паметна буди, мудра главо!

На полицама поређана књига до књиге,
С лакоћом децу лишавају бриге.
Библиотека ми је као други дом,
Она је ризница знања у животу мом.

Сваког дана ја у библиотеку хитам,
Нећу да скитам,
Хоћу да читам!

Емилија Павић VI2

Ја у библиотеци

Још са врата библиотеке
Ја осетим чари неке,
Све се топим од милине
kad угледам књиге фине.

Чим коракнем међу књиге,
Нестану ми баш све бриге,
Очи лете, виде свашта
И буди се бујна машта.

Лепих дела на све стране,
Мозак одмах да ти стане,
Шта да узмем, шта да читам,
По сто пута себе питам.

Час бих ову, час бих другу,
Ја књигама лечим тугу.
Тако драге, лепе, моћне,
Њима тешим море ноћне.

А пуне су, брате, свега,
Пуне маште, сунца, снега,
Све би могле да нас уче,
Мада многе књиге муче.

Ја их читам и уживам
А по неку књигу снимам.
Све их волим, из њих учим
Многа знања да докучим.

Анастасија Стошић VI1

Ми имамо најбољег наставника информатике

Све чешће чујемо да будућност лежи у информатици и да је право благо познавати рад на рачунару. Да пут до перспективног занимања не мора бити трновит, већ пут задовољства, доказали су нам наши садашњи и бивши ученици информатичари које је за такмичење спремао наставник информатике и рачунарства Милан Динић.

Претходних година ученици ОШ „Вук Караџић“ у Житковцу са наставником Динићем освајали су прва три места на такмичењу „Тесла инфо куп“. Прошле године, 10.5.2015. на државном такмичењу из информатике и рачунарства „Тесла инфо куп“ у Нишу, ученица Јована Милановић, бивши осмак, освојила је прво место. Јована је поводом Дана општине Алексинац добила и јавно признање. Ово је први пут да неки ученик добије јавно признање, пре свега због изванредних успеха на такмичењима из информатике и рачунарства.

Да би олакшао својим ученицима припрему за наставу и такмичење, наставник Динић је издао „Збирку задатака и тестова из информатике и рачунарства“. Збирка садржи близу 300 питања и преко 20 задатака са решењима.

На основу постигнутих резултата такмичара и ангажовања наставника, уследила је и награда. У свечаној атмосфери Скупштине града Београда, дана 10.5.2015. године, уручене су награде Дискоболос за најуспешнија остварења заснована на употреби информатичких технологија у свим сферама привреде и непривреде. Свечаном церемонијом отпочела је трећа деценија уручивања Дискоболос признања чиме се ова манифестација протоком година наметнула као својеврсна ревија најзначајнијих информатичких достигнућа, не само наше земље, већ и многих иностраних ствараоца. Представници организатора ЈИСА – информатичког савеза Србије истакли су да је број пријављених кандидата за награду Дискоболос ове године премашио све раније рекорде и да се највећи број решења пријавио у области образовања. То је био разлог да су прво били награђени наставници основних школа за најбоље резултате спровођења ЕЦДЛ – европске информатичке обуке по донацији МТТТ сектора за информационо друштво а потом и наставници чији су ученици у протеклој години освојили највише награда, имали најбоље

просечне оцене и који су се програмским определењем у информатичкој настави највише ослањали на европске стандарде средњег образовања. За најбољег наставника информатике и рачунарства, Дискоболос награду добио је наставник Милан Динић из ОШ „Вук Караџић“ из Житковца и ОШ „Јован Јовановић Змај“ са Алексиначког Рудника.

Иако ужива у признању најбољег наставника информатике и рачунарства у Србији, наставник Динић не одмара. На недавно одржаном међународном такмичењу из информатичке писмености „Дабар“, седморо ученика житковачке школе избрило је пласман на републички ниво овог такмичења. На реду је и овогодишњи „Тесла инфо куп“ који ће бити одржан у Нишу 24.4.2016. године. Судећи по томе да су се сва четири тима која је наставник Милан Динић водио на општински ниво овог такмичења пласирала на окружни ниво, очекујемо да се прошлогодишњи успех понови, како на такмичењима, тако и при поновном избору најбољег наставника информатике и рачунарства.

На међународном конкурсу „Участ учитељу“, који је организовао Креативни кутак ОШ „Др Александар Сабовљев“ из Ечке, два ученика наше школе су освојила награде. Ученица четвртог разреда из Моравца Мина Стојановић, освојила је друго место на фото-конкурсу, а ученик истог одељења из Моравца Александар Богдановић, освојио је такође друго место, али на лите-рарном конкурсу, својим саставом на тему Участ учитељу.

УЧАСТ УЧИТЕЉУ

Бити учитељ је племенито занимање. Он нам преноси знање и учи нас да будемо добри људи. Добар учитељ не заборавља да је и сам некада био дете. Моја учитељица Данијела Стефановић је баш таква учитељица. За мене је прави пример и част ми је што баш мене учи.

Када учитељица уђе у учионицу са дневником и унесе свој осмех, ми устанемо да је поздравимо, а тада се и нама на уснама појави сличан такав осмех. Да би био срећан доволјно је само да је видим. Њен умиљати глас и благе очи, много ми значе. Уме да нас загрли, помилује по коси и пољуби. А кад нам предаје нову лекцију, објасни је на тако лак начин, да сви схватимо и запамтимо баш као неку бајку или причу. Много труда и упорности улаже у наше образовање. Уз задатке које радимо увек нам одштампа и неку сличицу јунака из цртаних филмова, па нам се чини да је лакше него што јесте, а и занимљивије је. Има много лепих идеја када ради са нама, па ја не знам одакле јој навиру. Чини ми се да има неки бунар из кога их вади и задивљује нас изнова и изнова. Води нас на разне такмичења и уме да се игра са нама. Нико не уме да нам измами осмех као она. Када је одсутна много ми недостаје. Поред учитељице се осећам сигурно и безбрежно, као поред своје мајке. Учитељица је и мој најбољи пријатељ. Често јој поверијим своје тајне и своје бриге, а она увек нађе нов начин да ме саслуша и охрабри, утеши, спаси...

Моја учитељица је прави чаробњак који ме учи да будем добар и честан човек, да знам колико вреди знање које понесем из наше учионице и да разликујем добро и зло.

Александар Богдановић, IV, Моравац

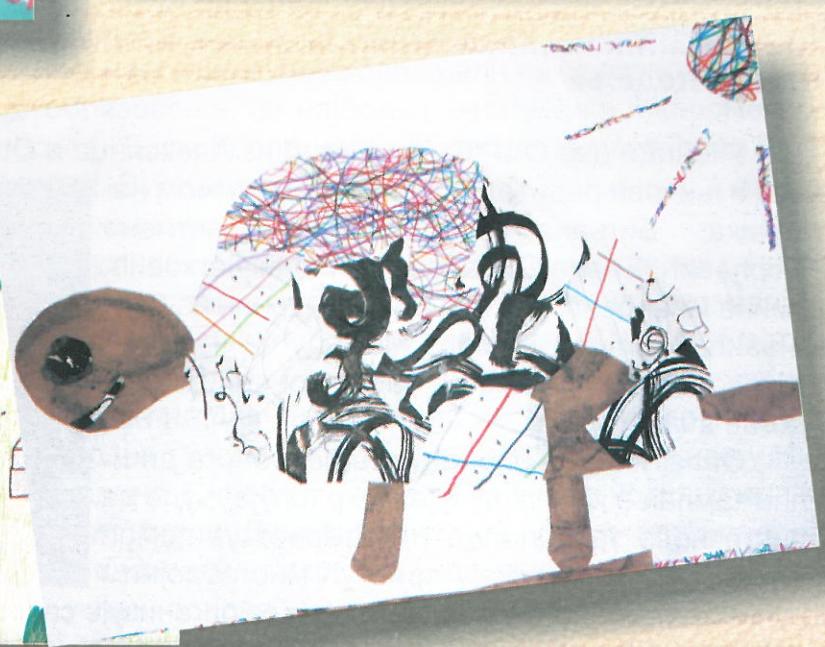

Онлајн недеља

Ученици две ОШ "Смех и суза" из Алексинца и ОШ "Вук Караџић" из Житковца, ИО Моравац и њихови родитељи, предвођени тимом наставника: Биљана Веселиновић, Светлана Б. Ђорђевић, Елена Стојановић, Милан Петковић, Јасмина Ивановић, Никола Бакић и Данијела Стефановић, освојили су прву награду за најбољи видео запис на такмичењу, као учесници Онлајн недеље 2016. године.

Онлајн недеља је годишња европска дигитална кампања која укључује и охрабрује људе да користе нове технологије и Интернет уз помоћ вештина које им пружају приступ многобројним могућностима онлајн света. Кампања се организује сваке године у марта под покровitelјством организације Телецентри Европе која представља мрежу телеконтрата.

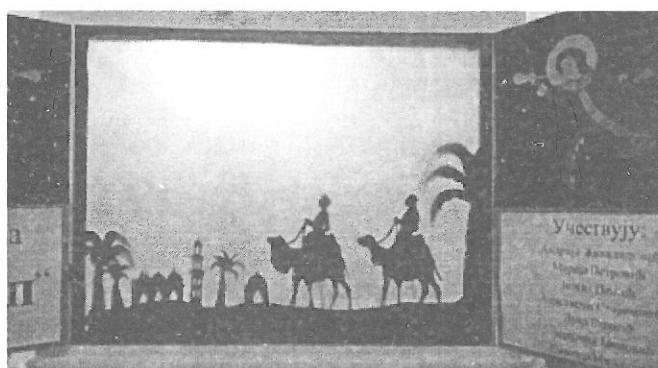
Вертеп

Поводом највећег и најрадоснијег хришћанског празника – Васкрса, у нашој школи је дана 8. 4.2016. године одржан тематски час посвећен овом наступајућем празнику. Час је одржан у организацији вероучитеља Николе Бакића и библиотекарке Јелене Недељковић.

На самом почетку часа ученици верске секције наше школе извели су представу "Вертеп" (техника позориште сенки), уз музичку пратњу ученика Миљана Станојковића.

Главни део часа био је радионичарског типа и био је посвећен изради фигура од картона, које су ученици имали за задатак да анимирају на завршном делу часа.

Специјални гости на часу били су чланови хора Храма Св. Архангела Гаврила из Житковца.

Потрага за духовним благом

Авантуристичка игра „Потрага за духовним благом“ заснива се на проналажењу и решавању задатака кроз истраживање, игру и решавање проблемских ситуација, снalaжење у простору и тимски рад.

У авантури су учествовали ученици одељења ИВ2. Игру смо започели у учионици. Први задатак који су ученици имали био је сакривен испод клупа где седе и састојао се од наставног листића за игру „Омосмерка“ и једне хемијске оловке. По решавању задатка, ученици су упућени на следећу локацију, тј. у школско двориште, а потом и у парк.

У парку су ученици пронашли упутства и наст. материјал за игру „Танрам“. Склопљен крст био је знак да треба да се упуне према цркви.

Уз помоћ мапе, ученици су у црквеној порти пронашли упутства и реквизите за игру „Слагалица“. Задатак се састојао у томе да склопе икону Исуса Христа, коју ће, након склапања, морати да пронађу у цркви.

Након „Слагалице“, ученици су имали задатак да у храму пронађу реквизите за последњу игру која се састојала у скенирању ЉР кодова уз помоћ мобилних телефона.

Општи утисак био је да се овакав начин рада изузетно допао ученицима, а сам циљ авантуре би се најбоље могао описати речима владике Николаја Велимировића: „Богат је онај ко има Бога!“ БЛАГОДАТ Божија – била је благо које смо тражили у овој авантури, а Црква је духовна ризница у којој се то благо налази. То благо никад се не може потрошити и њега нам нико не може украсти, а то благо другачије се зове ВРЛИНА.

*Водич ученика ИВ2 при потрази за духовним благом био је вероучитељ Никола Бакић.

Мој кућни лудимац

Кажу да је пас човеков најбољи пријатељ, што је истина. Ја имам једног пса, а његово име је Срећко.

Срећко је стар пет година. Био је мало штене кад сам га угледао испред куће. Не знам одакле се створио, али сам био срећан када сам га угледао онако малог и беспомоћног. Гледао ме је својим црним очима и махао репом. Узео сам га у наручје и осетио велику срећу. Тада сам му дао име Срећко. Чувао сам га као малу бебу. Хранио сам га млеком и гранулама. Посматрао са како из дана у дан постаје већи. Био сам срећан и поносан. Тако је Срећко постао мој пријатељ, а и ја његов. Сваког дана ме сачека из школе и обрадује ми се, баш увек. Срећко сада има пет година и велики је пас црних, крупних очију и дуге, праве, сјајне длаке боје песка. Ја га чувам, храним, купам и чешљам, а он ми све то узвраћа љубављу коју само веран пас може да пружи. Ја га волим, а и он воли мене.

Мој пас је мој најбољи пријатељ. Учинио бих све за њега.

Лука Стошић V5

Крв живот знаци

Дати крв је нешто добро,
Помогнеш човеку да преживи,
Породица твоја и твоје друштво
Може само да ти се диви.

И мој је тата давалац крви.
Кад треба помоћи, он је ту први,
Имаће неко корист од тога
Зато је повео и друга свога.

Црвену књижицу у цепу носи,
Мислим да се њоме поноси,
Јер крв је течност што живот значи,
Помозимо сваком, бићемо јачи!

Давалац крви није тешко бити,
Сигурно ћеш неком добро учинити,
А слушам помињу тешка времена
И да је свака кап крви драгоцен.

Крв је много значајна течност,
До ње се не може лако доћи,
Има је само код хуманих људи
Који желе некоме помоћи.

Николина Ристић V4

Песма

Песма је нешто најдивније
што осећања дати може
песма може разнежити
и срце најстроже.

Песме су снови који не могу
до kraja да се исприповедају
да љубав више не постоји,
песме не дају.

У срцу се песме памте
и знају се довек
љубави из песме пламте
од њих, састављен је човек.

Песма је испевана срећа,
понекад и мали део туге,
писана је за твоје најмилије
али и за људе друге.

Нека на свету песме има
јер добре песме, где свима.

Песма може поразити
и највећи део туге
песма увек носи срећу
и за тебе и за друге.

Песма ти и у раду може помоћи
тако ће ти сваки напор брже проћи.

Андријана Златковић V3

Обједињене природне и духовне вредности наше земље

На наградни конкурс „Дигитални час 2015/2016“ који је расписало Министарство привреде, туризма и телекомуникације наставници наше школе мр Весна Миленовић и вероучитељ Никола Бакић конкурисали су радом „Заштита животне средине и Православље“ који је и уврштен у базу знања. Размењујући идеје и сарађујући уз пуно уважавање различитости приступа, желели смо да мотивишимо ученике и укажемо на јединство материјалних (природних вредности) и културолошких (духовних) вредности. Очекујемо да ће овакав приступ код ученика најти на позитиван одјек и мотивисати их да сами истражују и повезују садржаје из различитих предмета користећи информацију технологију. Циљ нам је и стварање комплекснијег приступа у изучавању одређених тема и развијање толеранције и креативности код ученика. Неопходно је и неговање одговарајућег односа према животној средини и културној баштини и адекватно понашање према њој. Садржај је презентован и на сајту blogpriroda.wordpress.com, што омогућује да ученици самостално погледају одређене садржаје.

Весна Миленовић, наставница биологије

Обележавање Међународног дана животне средине

У ОШ „Вук Караџић“ у Житковцу обележен је Међународни дан животне средине 5. јун 2015. године. Ученици петог и шестог разреда са наставницом биологије Весном Миленовић припремили су приредбу под називом „Рециклажа није бламажа“. Циљ акције је да се скрене пажња на бројне еколошке проблеме и потребу за очувањем животне средине.

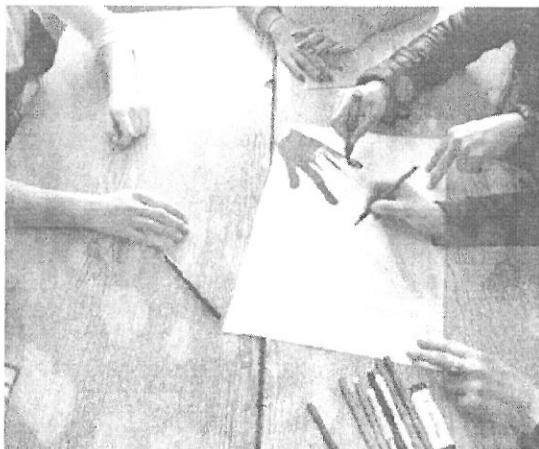
У биолошком кабинету били су изложени предмети од рециклираног материјала и хербарски материјал. Материјал у виду видео записа са приредбе и изложбе можете погледати на сајту blogpriroda.wordpress.com.

Весна Миленовић, наставница биологије

Обележавање Светског дана Рома

У петак, 8. априла, у нашој школи обележен је Светски дан Рома креативном и информативном радионицом са ученицима од 5. до 8. разреда. Присутни ученици и наставници су имали прилике да чују и сазнају више о ромском народу, његовој култури и традицији. Неки учесници су кроз поезију, прозу и музику дочарали присутнима свакодневни живот Рома и проблеме са којима се они суштавају. Након поучног филма који су пре пар година снимили ученици наше школе, учесници радионице су израдили плакате на тему „Богатство је у различитости“. Водитељи радионице биле су Наташа Петровић, педагошки асистент и Јелена Недељковић, библиотекар школе.

Бринемо о сваком ћаку

Наставни кадар у сарадњи са стручном службом и многобројним организацијама са алексиначке општине стално настоје да изађу у сусрет и пруже подршку ученицима ове школе. Посебна пажња је усмерена на ученике из социјално депривираних и економски угрожених средина. Удружење Ромкиња "Нада" из Алексинца са својом председницом и педагошким асистентом Наташом Петровић и наставницима наше школе пружа образовну подршку ученицима ромске националности у циљу њихове боље интеграције у друштво. Осим преко часова допунске наставе који се одвијају из српског језика са наставницом Бранком Виденовић, математике са наставницом Тањом Ђиров и сада са Миљаном Миловановић, из информатике са наставником Миланом Динићем, ученици су редовни и на радионицама едукативног и забавног типа. Недавно су одржане радионице "Рана удаја" и "Зашто је школа

важна" у које су били укључени и ученици основне школе и полазници основног образовања одраслих.

На почетку школске године ученицима од првог до осмог разреда ромске националности подељено је сто четрнаест пакета школског прибора, док ће полазницима основног образовања одраслих бити обезбеђени поклон ваучери од 1000 РСД.

И док се сарадња наставља, преносимо део атмосфере са наших радионица и манифестација.

Деца имају право

Свако дете заслужује да живи у срећи и ужива своја права. Ипак, многа наша права су нам ускраћена. Наша права су за одрасле понекад веома захтевна.

Када говоримо о правима детета, старији нас увек подсете и на наше обавезе. Наше главне обавезе су претежно учење, слушање и помагање родитељима. Деца која немају сложну породицу, чији су родитељи разведен или их немају, често занемарују своје обавезе, праве проблеме и упуштају се у лоше друштво. Зашто? Зато што немају услове за учење, нормалан живот, дружење. Често се деси да лоши ћаци и Роми буду одбачени од успешнијих и богатих ученика. То не би смело да буде тако! Сви треба да се друже. Држава је дужна да им помогне око школовања, да имају свој дом и храну. Постоје људи који не маре за то и не брину јесу ли ускраћена наша права. Да ли воде рачуна о деци која се упуштају у лоше друштво? Колико деце на свету гладује? Ми то не заслужујемо. Зато, молим старије да стану на страну деце и заштите их сада јер ћемо и ми њих штити сутра.

Волела бих да дам снаге деци која пате и чија су права ускраћена да не губе наду, да уче и воле своју породицу. Ја сам од својих родитеља научила да се у животу треба трудити за добро данас и боље сутра и да треба ширити радост. Они су, добивши ме, научили да сам мали човек и да имам права на срећу.

Милица Перић V1

СПОРТСКЕ АКТИВНОСТИ УЧЕНИКА

На часовима физичког васпитања ученици који су заинтересовани за ваншколско бављење спортом, могу добити адекватне смернице. Од њиховог ангажовања и могућности зависиће даље њихов успех на неизоставном делу бављења спортом -такмичењима. Ученици наше школе тренирају разнолике спортиве, а неки од њих остварили су значајне резултате представљајући школу.

Валерија Динић VIII2 и Невена Здравковић VIII2

Да је другарство саставни део спорта показале су нам ове две ученице које заједнички представљају нашу школу на одбојкашким, стонотенисерским и фудбалским утакмицама. Осим што су одличне спортисткиње, оне су и одлични џаци.

Ово су њихови успеси ове школске године:

1. место на Општинском такмичењу - стони тенис
2. место на Међуопштинском такмичењу - стони тенис
2. место на Општинском такмичењу у одбојци

Марко Димитријевић V2 - џудо

Марко је још један одликаш који поред времена за учење има времена и за тренирање. Џудо тренира две године и постигао је запажене резултате на овогодишњим такмичењима представљајући школу:

1. место на Општинском школском такмичењу
1. место на Међуопштинском школском такмичењу
3. место на Регионалном школском такмичењу

Млада нада наше школе

Недавно је у Нишу одржано такмичење Првог кола Фудокан лиге у Србији у каратеу. У генерацији 2005/2006. из технике каратеа такмичио се и Матија Јевтић, ученик четвртог разреда који већ пет година тренира карате. Он је и на досадашњим такмичењима постизао добре резултате, у појединачним и екипним пласманима, а поред тога, одличан је и ученик. Без обзира на огромну конкуренцију из целе Србије на поменутом такмичењу, Матија је за свој труд и овај пут награђен. Добио је диплому и бронзану медаљу, а свака кап зноја, упорни и болни тренинзи су се исплатили.

Љубав према фудбалу

Од почетка школске године у нашој школи је оформљена фудбалска секција. Ову секцију води наш наставник физичког васпитања Виобрэн. Моји вршњаци као и ученици млађег разреда радо посећују ову секцију.

Ја као велики фудбалски фан желим да део овог текста посветим мом омиљеном фудбалеру. То је Польак Роберт Левандовски. Он игра за Бајерн Минхен. Игра на позицији нападача. Свија ми се његов стил игре и начин на који даје голове. Најјачи утисак на мене је оставило то што је на утакмици против Волсбурга оборио три рекорда јер је дао пет голова за девет минута.

Лука Ристић VI4

Породица ми много значи

Породица ми много значи
И од сунца штојако зрачи,
И од неба, и од кишне,
Породица се воли више!

Породица ми много значи,
Више него било ко,
Више него била шта,
више него што сунце сја.

Породица се воли,
Породица се чува,
Породицу нема свако,
Зато волите се јако!

Јована Николић, VII

Мајка

*Мајко моја, пашиће,
Лудабља моја драга,
Воли тебе Кека,
Воли те и Ната.*

*Лепа си и слатка,
Лудничица права,
Порука за тебе:
Воли те и тата!*

Ксенија Живадиновић, III

Пишемо и стварамо...

Породица

Богатство није предмет од злата,
Највеће богатство је мој тата.

Пружа ми утешу када сам сама,
Највише ми значи моја мама.

За њу у срцу увек има места,
Много ми значи моја сестра.

Због њих цвеће дивно мирише,
Због њих су лепе дугине боје,
Због њих ми сунце у души сија,
Породица ми је најмилија!

Његов загрљај је на свету најјачи,
Мој тата ми највише значи.

Са њом је живот увек бајка,
Највише ми значи моја мајка.

За све проблеме увек има лека,
Много ми значи моја сека.

Због њих цвеће дивно мирише,
Због њих су лепе дугине боје,
Због њих ми сунце у души сија,
Породица ми је најмилија!

Кристина Павловић V2

Мама

Када ме боли зуб или глава
Мама ме чува, она не спава.

Када имам температуру
Или се плашим вештице ил' лава,
Мама ме чува, она не спава.

Када ноћу неће сан на очи
И када ми се не спава,
Она је опет ту и причом ме успава.

Љубица Миланов, II разред, Моравац

Мој деда се бавио једним старим занатом

Сви наши преци радили су занате које данас нико не би могао.

Тако је мој деда некада, док машине нису постојале, био један од најбољих пекара у општини. Својим снажним рукама је месио било које пециво, а оно је увек било предивно. Држао је једну велику пекару, хлеб је баш као и некада, пре много векова, пекао у великој пећници, и када би извадио хлеб из пећнице, мирис би се проширио по целој пекари а људи би истог момента долазили да купују баш такав хлеб, тек извађен из пећнице. Он је својим рукама, ако могу рећи, хранио на хиљаде људи.

Данашињи пекарски занат су преузеле модерне машине које никада неће заменити праве пекаре занатлије, или бар мог деку.

Мартин Илић VII

Село Грнчар, српска енклава

Свануо је још један дан на селу, код моје тетке на Косову. Ја волим да идеј тамо, људи су тако једноставни и како каже моја бака, кротки.

Посматрао сам велике капије ограђене земљаним циглом и куће прављене од камена. Тамо време као да јестало! Повела ме је мама код мог друга Стеве. Његова бака је седела испред капије на грди. Питao сам је: „Бако, где је Стева?” Тихо ми је одговорила: „Синко, отишо на ћаде.” Рекох мами: „Мама, шта ћу, ја не знам шта је ћаде!” Она се наслејала и тихо ми шапну: „Лазо, на улици је негде са децом!” „Аха!”, промрмљах ја. „А када се враћа?”, упитах је. „Отишо још садајде, а ће се врати на акшам!”, рече бака.

Мама ме је замолила да седнемо мало са баком. Бака ју је познала: „Ћеро, ти ли си?”, упита моју маму. „Ја, бако”, тихо рече мама. Мама јој је пољубила руку, села поред ње, старица је стисла и миловала мамину руку.

„Баба Бинке, ај запевај ону твоју!”, замоли је моја мама. Бака спусти белу тараму испод чела коју веза позади главе и запева:

„Тиха ноћи, тиха ли си,
невестице, дома ли си,
дома ли си, сама ли си.”

Не сећам се даље стихова, али знам да је бака почела да плаче.

Лазар Петровић V1

Сећам се...

Успомене из школе кажу да остају у сећању цео живот. Нарочито оне смешне бивају упамћене.

Од првог до трећег разреда нас је учила веома строга учитељица. Били смо стварно немирни, али је она успевала да нас умири. У четвртом разреду добили смо нову учитељицу. Она је била стварно добра. Поједина деца су њену доброту користила и радила свашта на часу. Тако је једног дана неколико њих направило авионе од папира. Те авионе пуштали су да лете за време часа. Због тога су та деца имала задатак да за домаћи направе по пет авиона и да их бацају по кући. Један од њих је то урадио. Његов отац је потврдио на родитељском. Човек је мислио да му дете измишља домаћи. Учитељица је на сваком авиону написала име власника. Сва та деца су погнутих глава седела за столом. Само се мој друг јавља: „Учитељице, мој га нема.” Сви смо се смејали. Уместо да ћути, он се још и љути зато што је изгубљено његово ремек-дело. Као шлаг на торти улази девојчица и без извиђавања се обраћа једној баби: „Ми ће узмемо Анђелу.” А баба на то: „Добро, ја ћу дођем сас авионче.”

Постоје многи доживљаји који су ме наслејали до суза, али овај ћу посебно памтити.

Анастасија Милићић V3

Шта се све у природи збива

Пролеће

Иза облака сунце вири,
Мирис цвећа свуда се шири.

Пролеће смиже и све буди,
На улицу изашли и деца и људи.

Пролеће је леђо, пролеће је рај,
Тада зими кажемо – бај, бај.

Ксенија Живадиновић III1

Сунце

Свакога јутра оно ме буди
И своју топлоту увек ми нуди.

Горе на небу, много високо,
Има једно необично око.

То око је боје жуте
И свима осветљава путе.

Некада сија много јако
И с њим тада није лако.

Зна понекада и да опече
И тада једва чекам вече.

У сусрету пролећу

У баздуху се осећа
Мирис штапот пролећа.
Све хишрије, брже
Јаша ћишица круже.

Тојли ђобешарац ђолако наст јири,
А ивеће се диже, ђочиње да вири;
Украсило баште пејшт шаренилом,
а небо се дичи својим ђлавешнилом.

Сунце својим зрацима ђочиње да треје,
Па наст лице тишује и блајо се стеје,
И кишица ђонека падао ђада,
Али и њој се радује мале беле раде.

Смиљо наст је пролеће
Ласша наст долеће,
Деца се радосно стеју,
Иа и њихоби осмеси треју.

Алекса Срећковић III, Моравац

Месец

Месец ноћас недо гаси,
гледа дрда да украси
И уз помоћ мало среће,
Сунцу зраке одузеће.

Звезде жуте, месец жут
Недо плаво ноћас красе
И уз помоћ мало среће,
Све нас спаја љубав уз свеће.

Мрак паде, све се смрачи
И недо се наодлачи,
Тад одједном месец засја
На наша дрда рајска.
Месец ноћас недо гаси
Хоће вече да украси.

Стеван Милићевић IV2

Тамара Гројановић VI4

Ја као дворска дама на двору цара Стјепана

Био је леп и сунчан дан. Текле су велике припреме за женидбу цара Стјепана. Чуо се звук добоша и других инструмената кроз дворац. Било је све украшено, било је као у чаробном свету, све окићено лепим и светлуцавим дијамантима. Цар Стјепан је свим становницима двора наредио да све буде у најбољем реду. Једна дворска дама и ја смо морале да спремимо храну. Било је много лепих јела. Цар Стјепан је био веома узбуђен. Слуге су спремале коње и кочије да би Тодор могао отићи да испроси Роксанду. Сви смо морали да обучемо своје најлепше хаљине и одела. Обукла сам белу хаљиницу са туфницама различитих боја. Цар је био толико нервозан да је од нервозе почeo да грицка нокте. Све што бисмо ми спремиле од хране, све је морао да проба. Цареву собу сам морала ја да припремим. Требало је да буде без трунчице прашине. Ја сам поступила по његовом наређењу, али како он није имао жртву коју ће гњавити због своје нервозе, нашао је мене, па сам опет морала да чистим собу. У међувремену вратио се слуга и испричao све шта је рекао Роксандин отац. Када сам чула да цар неће позвати своје сестриће, морала сам нешто предузети јер они нису кавгације као што је рекао Роксандин отац. Нисам знала шта да радим, како да се искрадем и одем до њихове мајке. Онда сам рекла цару да је понестало пића и он ме је послao да купим. То је било добро јер сам могла да кажем њиховој мајци. Отишла сам и рекла јој, а она се захвалила и послала свог сина Милоша Војиновића. После свега што се десило, цар је довео Роксанду на двор, ручало се и славље је трајало три, четири дана; то се славље толико одужило да смо се на крају сви срушили и успавали од умора и тако се завршила та свадба.

Кристина Миловановић V3

Сиромашна девојка

Недалеко од богатог трговског двора, на рубу шуме у кућици направљеној од блата и прућа живела је сиромашна породица – отац, мајка и њихова шеснаестогодишња кћи. Њихово богатство чинила је трошна кућа, оронула штала у којој су чували две краве и мала башта. Једног дана стазом која је водила поред куће према обали реке пролазила је непозната девојка у пратњи неких жена. Била је то кћи богатог трговца. У тај мах сиромашна девојчица хранила је краве и сређивала је шталу. Ох, како се поносила својим кравама! Просто их је обожавала! Док би их мазила, причала би им како ће се удати за принца. Кћи богатог трговца се заустави приметивши девојчицу. Била је лепо и отмено обучена и видевши девојчицу, згрози се над њеним изгледом и мириром из штале. Сиромашна девојчица у почетку се постиде, а онда с поносом рече: „Ја имам нешто што ти немаш“. Богаташица љуто окрену главу, подло се насмеја, па рече: „Ја имам све што пожелим“. Једног дана док је напасала своје кравице, примила је неко мало, чудно створење како се дави у води. Девојчица се приближи води, загази једном ногом, врати се и једним замахом дохвати чудно створење. Била је то чаробна вила. Када су јој се крила осушила, прибрала се и људским гласом рекла: „Хвала ти, лепотице, спасила си ми живот. Ја сам чаробна вила и испунићу ти сваку жељу.“ Насмејала се и одлетела. Сиромашна девојчица се у сумрак врати кући, поједе своју скромну вечеру и леже. Загледала се у даљину кроз малени прозор. Угледала је неку сребрну лоптицу која се приближавала њеном прозору. Била је то вила која је дошла да испуни своје обећање. Девојчица пожеле нову хаљину и нове ципеле. Вила климну главом и одлете. Сан је савладао уморну девојчицу и она се успава. Кад се пробудила, није могла да поверије шта је видела. Све шта је пожелела било је на кревету. Наредних дана њихово село је требало да посети принц. Посебно ишчекивање је било међу девојкама. Кад је дошао тај дан, народ је изашао у центар насеља. Све девојке су биле дотеране и накинђурене. Принц је сишао с коња и прошетао. Желео је да одабере будућу принцезу. Тада прими богату трговачку кћи. Пришао јој је и кад је хтео да јој се поклони и ухвати је за руку, појавила се сиромашна девојка у прекрасној хаљини и сребрним ципелама. Накит на њој се пресијавао у мноштво боја. И она сама је сијала, била је најлепша. Принц јој се поклонио, ухватио је нежно за руку, загледао се у њене дивне очи и умиљатим гласом проговорио: „Хоћеш ли да будеш моја принцеза?“ Девојка је пристала, те кренуше пут царства где су живели срећно до kraja живота.

Јована Ранђеловић III1

НЕВРЕМЕ

Једног летњег поподнева играо сам се у дворишту. Била је велика врућина и оморина. Сунце је пекло, а ја сам се знојио. По улицама је журио по који човек који је тражио хладовину. Оваква врућина трајала је кратко. Почекео је да дува ветар. По небу су колутали облаци. Почела је да прска киша. Ушао сам у кућу. Напољу је био потпуни мрак. Црни облаци су се спустили над селом. Почела је олуја, затим су падали и крупни комади леда. Када сам погледао кроз прозор, дрво испред моје куће је већ било оборено. Уплашио сам се тог силеног ветра и града и побегао у собу. Невреме је трајало скоро сат времена, али ја нисам излазио из собе. Чуо сам баку и тату како забринуто причају да нам је попадао цреп и да је негде вода пробила. Од страха сам се успавао.

Устао сам и изашао испред куће. Напољу је била права пустош. Дрвеће је остало без грана, баште без плодова а испред куће су се налазили црепови који су пали са крова. Каблови за струју су били оштећени, тако да ни струје није било неколико дана.

Тај летњи дан оставио је праву пустош иза себе, а у мени је остао велики страх јер се и сада свега сећам.

Новак Милосављевић IV, Прћиловица

Моја ПОРОДИЧНА КУЋА

Пре више од педесет година, мој прадеда је саградио једну кућицу, која се кроз године постепено ширила.

Моја кућа је, у ствари, као две куће које су спојене и њихова унутрашњост се веома разликује. Завирићемо у обе. У првој кући се и на улазу могу приметити старе, али очуване ствари. Скоро је цела кућа у ламперији. На сваком ћошку бисте могли видети тада модерне ствари из давних педесетих, као да сте у музеју. То је иначе кућа моје баке. У њој највише проводим времена јер ми се много више допада него друга кућа коју бих сада могао описати. Друга кућа је много модернија. На ходнику се налази једно велико огледало, а поред њега чивилук за јакне и капуте. У ходнику, дневној соби и кухињи су зидови бели. Угаона кожна гарнитура и велики телевизор окачен на зиду, дају соби изглед који се педесетих година није могао замислити. У кухињи су по средини зида велике црне и беле плоче које се слажу уз црвене радне столове. Ту је и машина за прање судова. Славаћа соба је по мом мислењу најинтересантнија јер има много боја. То су жута, тамнобраон и светлобраон. Под је у најтамнијем браон паркету, неки зидови су жути, а неки светлији браон. Кревет је спојен са подом. Са леве и десне стране кревета су цигле у разним бојама, углавном беле, тегет, бледе, сиве. Још се много тога може описати у тој кући, али ово је некако најлепши део.

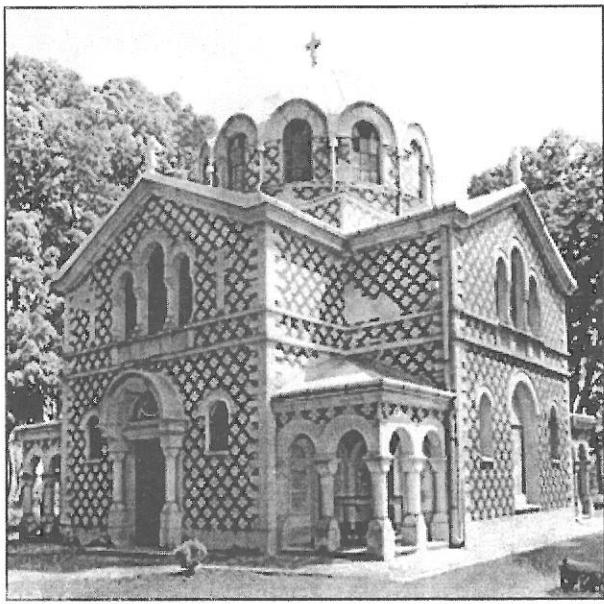
Моја кућа се и дан-данас проширује и унутрашњост је све већа. Џео други спрат је као две куће и надам се да ћу и ја наставити да је проширујем.

Мартин Илић VII

Црква у Адровцу као спона између два братска народа

У рату који је Србија водила с огромном турском царевином, Русија је улагала велике и несебичне напоре да помогне свог малог савезника и брата по вери. Србија се тек извлачила из вековног ропства и за велике битке су јој недостајали, пре свега, школовани и искусни официри, али и обични борци. Међу руским племићима и грађанима помоћ Србији била је тада питање части, тако да је на фронт пристигло близу 50000 добровољаца.

Славно војевање и погибија пуковника Николаја Рајевског као и улога тадашњег комandanта српске војске, руског генерала Чарњејева, велики су споменици српско-русоког пријатељства, баш као што је храм Свете тројице подигнут у част легендарног пуковника. Раскошни венац на том споменику био је Толстојев роман "Ана Карењина" у коме је хeroјство Рајевског повезано с фаталном љубљављу у лицу грофа Алексеја Вронског.

"Ако погинем, срце ми оставите у Србији." Ово је потресна порука једног витеза и завет који ће вечно спајати два братска словенска народа.

Данијела Петровић VII2

Сећање на погинуле руске војнике

Сваке године се у знак захвалности погинулим руским војницима обележава дан сећања на њих. У присуству званичника Србије, војника, руске певачице Олге Масальске, и ми, ћаци, имали смо прилику да учествујемо у овом додгађају. Присуствовали смо полагању венца погинулим војницима, а затим су ученици алексиначке гимназије одржали говор њима у част.

Невена Здравковић VIII2

Извештај са концерта Олге Масальске

У среду, 16. септембра 2015. године у организацији Културног центра Алексинац, руска уметница Олга Масальска одржала је целовечерњи концерт у Алексинцу. Концерту су присуствовали и ученици наше школе заједно са својим наставницама руског језика Вером Рајковић и Горданом Китановски. Руска уметница је изгледала прелепо у хаљинама које су део руске народне ношње. Како је концерт текао, тако је расло одушевљење у публици и сви смо заједно са њом певали и играли. Са узбуђењем смо слушали прелеп Олгин глас док је изводила дивне руске песме. Врхунац узбуђења био је када је отпевала на српском језику нашу песму Видовдан. Волели бисмо да чешће имамо прилику да присуствујемо оваквим манифестацијама.

Сара Ињац, VIII2

Шта значи добићи кору?

Знатијељни читалац једног нашег илустрованог листа - у време док се још ословљавало са *друже* обратио се уреднику следећим питањем:

Друже уредниче,

Девојка је дошла на игранку са својим младићем. Цело веће играла је с њим. За време једног йлеса сели су да се одморе. Тада је прашао неизнани младић и замолио девојку за игру, иако је знао да игра само с једним партнером. Она га је одбила. Он се обраћао њеном младићу, али и он је посматрао исхо. После игранке неизнани је доспјао оштром речима прешао девојци и младићу због коре. Пишам Вас... због чега се у нас у оваквим случајевима каже добио кору?

У редакцијском одговору поред поука о бонтону, стајало је и ово кратко објашњење:

Реч корпа пореклом је из немачког језика. У значењу *одбијен* употребљава се код Немаца, одакле су је пренели наши ћаци и студенти још у прошлом веку.

Дате информације у основи су тачне. У немачком језику одиста постоји израз добити корпу (einen Korb bekommen) *одбићи (коѓа)*. Вероватно је и то да су тај израз у наше крајеве донели ћаци и студенти који су се школовали у Немачкој. Али то није све што је о томе требало и треба рећи. Зато ћемо овде навести још неке податке, који би, сигурно, интересовали поменутог читаоца, али и многе друге који су чули за израз добити (односно дати) корпу, или га и сами употребљавају.

У једном од најпоузданијих извора (DUDEN Etymologie Herkunftswörterbuch der deutschen Sprache) под одредницом Korbm (корпа) пише да израз дати некоме корпу, са значењем *даши оштказ, одбиши* - "захваљује свој постанак, вероватно, чињеници да је у ранијим временима заљубљеник подизан до прозора своје вољене у корпи. Када не би био услушан и добродашао, добијао би корпу са оштећеним дном, кроз коју је пропадао на земљу".

Овај занимљив обичај, из кога се у немачком језику развио, а затим и код нас пренесен, устаљени израз добити (односно дати) корпу, био је раширен у немачким земљама још у 15. и 16. веку. О томе сведочи и једна песма Томаса Мурнера (1475 - 1537). Она у препеву др Ивана Клајна гласи овако:

*Виргилије се леђој девојци удвара,
О сасланку ноћном с њом се договара.
Она њему вели: Пођи оној кући;
Тамо биће корпа, те ћеш у њу ући,
Ја ћу те до мојег прозора извући,
он учини шако, не слушаћи јаде,
Ал, кад би на ћола ћуша - корпа спаде,
А лукава цура у бексово се даде.
Осави га шако да виси крај зида,
Наочи глед свешу, сав румен од сида,
Па гледају сада и млади и стари
Несрећника што га жена на самари.*

Ето шта се све некад догађало несрећним љубавницима у настојању да освоје припаднице лепшег пола. Као знак да су непожељни, добијали су праве корпе и страдали у њима или због њих. На велику срећу данашњих освајача женских срца, таквих обичаја више нема, чак ни у Немачкој. Корпе које су се добијале на нашим игранкама права су ситница у односу на ону о којој пева Томас Мурнер. Зато се због њих не треба љутити, нити их примати к срцу као некакав озбиљан пораз.

Зашто се каже?, Милан Шипка

